

Hjerteflig

Line Sølvhøj Johansson

© 2023

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Inge Greis

Omslag og layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2023

ISBN 978-87-94320-33-7

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

HJERTE FLIG

LINE SØLVHØJ
JOHANSSON

HI READER

Kærlighed er navn for tusinde følelser, der spænder fra en mere overfladisk og kortvarig sympati til den dybeste og varigste opfyldelse, et menneske kan opleve. Kærlighed kan give mennesker følelsen af, at de lever, og kærlighed kan få mennesker til at gå i døden ... Kærlighed er på en gang den enkleste og den mest komplicerede af menneskelige indstillinger, som griber ind i hele det øvrige bevidsthedsliv.

Kilde: Bredsdorff, Thomas: kærlighed
i Den Store Danske på lex.dk.

1

Der er stille på villavejen. Bilerne holder tæt parkeret langs vej-kanten. Folk har fri og griller i haven eller spiller dart op ad haveskuret. Jeg ser det for mig og mærker, hvordan deres glæde gennemstrømmer hele kvarteret. Idyllen burde have en beroligende effekt på mig, men jeg føler langt fra ro indeni. Den øde vej og familielivet bag de firkantede bøgehække skriger mod mig, for ligegyldigt, hvor langt væk hjemmefra jeg bevæger mig, går det op for mig, at jeg ikke kan flygte.

Jeg drejer rundt om hjørnet og ser flagene. De står langs hækken sammen med de mange cykler, der er væltet ind til siden. Jeg går hurtigt, flygter nærmest over fortovsfliserne, som jeg har gjort i to timer nu. Jeg har gået for at finde ro, men mit hjerte sender konstant heftige bankeslag ud i hele min krop. Jeg aner ikke, hvor jeg har været. Far tror, jeg har været hos Asger. Asger tror, jeg har været hos min far, og jeg lader dem tro, hvad de vil.

Jeg nærmer mig huset og har kun ét håb nu: at musikken til Noras fest vil kunne overdøve alle mine tanker. Men da jeg passerer cyklerne og går ind ad havelågen, bliver alt i mig forstærket af de høje toner, der strømmer ud fra højttaleren. Hver en følelse, der hersker i min krop, bliver skruet op i volumen, og det bliver kun værre, jo tættere jeg kommer på det store telt i haven, hvorfra musikken brager ud. Et hurtigt blik rundt fortæller mig, at jeg er den sidste, der ankommer.

Kommer jeg for sent?

Jeg aner ikke, hvad klokken er. Kan ikke engang huske, hvornår Nora har inviteret til. Jeg håber ikke, at nogen lægger mærke til min sene ankomst, for jeg har ingen idé om, hvordan jeg skal

forklare den, hvis de spørger. Allerhelst var jeg blevet derhjemme, men det er samtidig det sidste sted, jeg kan holde ud at være, og jeg kan ikke blive væk fra Noras fest, selvfølgelig kan jeg ikke det. Hvad ville folk ikke tænke? Hvad ville hun ikke selv tænke, hvis jeg, hendes bedste veninde siden tredje klasse, udeblev fra hendes store afskedsfest?

Jeg har selvfølgelig fortalt Asger og Nora, at mine forældre skal skilles, men jeg har undladt at fortælle den vigtigste detalje – den, som ingen andre end jeg kender til. Jeg har flere gange overvejet at fortælle dem det hele, men hver gang råber en indre stemme op. Den minder mig om det forkerte, jeg har gjort, og spørger mig, om Asger ikke bare ville misforstå det hele, og om det ikke ville ødelægge Noras glæde over begyndelsen på det eventyr, hun så længe har ventet på. *University Preparation* i Seattle det næste halve år. Men inderst inde, helt inde bag alt andet, ved jeg godt, at det ikke er derfor, jeg ikke har fortalt dem det. Jeg skammer mig over, hvad jeg har gjort, og jeg skammer mig i særdeleshed over, at jeg gør mig selv til et offer, når jeg i virkeligheden er den, der står bag det hele.

Jeg er ikke engang nået halvvejs ned i haven, før Asger spotter mig. Han lyser op i stort smil og løsriver sig fra mængden af folk, der står omkring ham.

“Hey,” siger han og trækker mig ind til sig. Finder min mund og giver mig et langt, dybtfølt kys, der smager af øl. “Endelig kommer du. Er du okay?”

Jeg bider mig i læben og nikker. Jeg elsker og hader på samme tid, at han spørger. Elsker, at han tænker på mig, men hader, at det straks sender mig tilbage til alt det, jeg forsøger at flygte fra.

“Kom med hen til de andre.” Han lægger en hånd på min ryg og skubber mig blidt i retning mod mængden af mennesker.

Nora får øje på mig og styrter straks mod mig.

“Anna!” hviner hun og kaster sig om min hals, så jeg næsten mister balancen.

Asger giver min arm et let klem – sådan et du kan godt-klem, og jeg sender ham et smil tilbage. Jeg vil så gerne kunne. Der er ikke noget i verden, jeg hellere vil end at kunne klare det lige nu. Være normal – være den Anna, jeg plejer at være.

Nora har allerede drukket en del. Jeg kan lugte det og mærke det på måden, hun omfavner mig. Intenst og hårdt på samme tid. Så meget for sent kommer jeg da ikke, at de allerede er fulde ... gør jeg? Lugten af alkohol snor sig omkring hende sammen med den sødlige duft af COCO MADEMOISELLE fra CHANEL. Vores duft. Den, vi begge har brugt hele gymnasiet, og som på underlig vis blev vores kendetegn. Jeg har aldrig forstået, hvordan en duft kan være et kendetegn på noget. Ikke før nu, lige nu i dette øjeblik, hvor sommervinden bærer duften fra det store syrentræ i haven forbi os. Det sender øjeblikkeligt mine tanker hjem til min egen have, og en ubarmhertig tsunami af tunge følelser bølger gennem min krop. Det får mig til at hikste efter vejret, får min krop til at skælve. Nora holder mig ud i strakt arm, lægger hovedet på skrå og betragter mig.

“Ikke græde!” siger hun. “Jeg kommer jo tilbage igen, og alt det med dine forældre skal nok gå, ikke?” Hun planter et kys på min kind.

Jeg smiler og nikker. Lader hende tro, at tårerne i mine øjne skyldes, at vi skal være væk fra hinanden det næste halve år.

“Du skal have en velkomstdrink! Kom!” Hun griber fat i min arm og trækker mig ind i teltet og op mod baren, der i virkeligheden bare er et havebord fyldt med flasker. Hun rækker mig et papkrus med noget orange stads i. “Vi skal feste! Har glædet mig sygt meget til denne her dag!”

Jeg nipper til velkomstdrinken. Den er sød og klæber til mine tænder.

Musikken er endnu højere inde i teltet. Folk bundler shots og skråler med på sangene. Nora smider sine sko og danser rundt i

græsset, da tonerne af Tobias Rahim for alvor kickstarter festen, og musikken bliver overdøvende.

“Kom nu!” råber hun. “Vi skal danse!”

“Om lidt,” svarer jeg. “Skal lige have noget at drikke først.”

Hun ruller øjne ad mig. Ikke på en ond måde, men på en måde, der fortæller mig, hvor meget denne her fest betyder for hende – hvor afgørende det er for hende, at vi alle sammen er her og fester med hende, inden hun rejser.

Stemmerne i teltet drukner næsten musikken.

Drømmer om at være en luder i Dubai. Bar’ la’ mig gør’, hva’ jeg vil.

Det giver mig en uforklarlig klump i halsen, og mit blik gennem søger mængden af dansende folk for at finde Asger. Han står sammen med Magnus. De skåler, bunder, griner og tilslutter sig koret.

Drømmer om at være fri økonomisk, udfolde mig erotisk.

Klumpen i min hals vokser. Jeg lukker øjnene og bider tænderne sammen. Forsøger at holde menneskene i teltet og deres berusende lykke på afstand, for den indsnævrer luften omkring mig. Da jeg åbner øjnene igen, fanger Asger mit blik. Han smiler og hæver øldåsen i sin hånd for at skåle med mig.

Kan han ikke se, hvor ked af det jeg er?

Jeg tager nogle dybe indåndinger og løfter mit papkrus i hans retning. Jeg ved ikke, hvorfor jeg bunder min velkomstdrink. Måske for at virke normal. Måske for at vise ham, at jeg i det mindste prøver at være normal. Det sødlige stads efterlader min mund klistret. Måske kan jeg drikke det hele væk? Tankerne. Følelserne. Hvis ikke bassen kan bedøve det hele, kan alkoholen måske. Jeg har aldrig været sådan en, der drikker svære tanker væk, men i virkeligheden har jeg heller aldrig haft svære tanker før nu, hvor en hel hær af dem har invaderet mig.

Nora hiver fat i Asger og trækker ham med ud på dansegulvet.

Ingen af dem ser på mig. Mit blik vandrer rundt i teltet, og det går op for mig, at ingen ser i min retning. Det niver i mit hjerte. Jeg plejer at være en af dem, men jeg kan ikke give mig hen på den måde nu, og jeg føler mig ekskluderet fra den verden, de befinder sig i.

Sådan var det ikke for bare en måned siden. Da sommerferien begyndte, var jeg lykkelig. Alt var normalt, og vi var en normal familie. Min lillesøster, Astrid, havde kun fokus på konstant at kræve sin ret til alt. Jeg selv var lige blevet student og ville forberede mig på danskstudiet ved at læse skønlitteratur, skrive digte og passe mit job som klummeskribent på lokalavisen. Og så selvfølgelig på at være sammen med Asger og Nora.

Da sommerferien begyndte, var mine forældre også normale. Det var i hvert fald det, jeg troede. Først foreslog mor ferier til Spanien, Grækenland eller Italien. Hun virkede nærmest desperat efter at komme af sted, men så kunne hun alligevel ikke få fri fra arbejde, så Astrid og jeg tog i stedet med far på kanotur på Gudenåen. Det var derefter, at fornemmelsen kom. Mistanken. Følelsen af, at mor var til stede i rummet, men ikke i tankerne. Jeg ved godt, at jeg ikke burde have gjort det, jeg gjorde, men når mor svarede på ting, jeg ikke havde spurgt om, og når hun stod i køkkenet og smilede for sig selv, mens hendes øjne stirrede på noget, der ikke var at se, havde jeg ikke noget valg. Hendes telefon lå på bordet, da det ringede på døren, og hun gik ud for at åbne. Jeg havde ingen modstandskraft i mig, da jeg greb ud efter den og fandt vej til hendes sms'er, hvor jeg læste den ene besked efter den anden. Jeg lagde hendes telefon tilbage, inden hun vendte retur til køkkenet, mens jeg mærkede, hvordan min verden faldt fuldstændig fra hinanden. Ingen ved, at det er min skyld, de nu skal skilles. Ingen ved, at det er mig, der står bag det hele. Bøgerne på mit natbord har samlet støv hele ferien, og det sidste digt, jeg har skrevet, handler om sommerens begyndende solsilhuetter, der

reflekterede de endeløse farver, som dansede i min krop. Det gør de ikke længere, og jeg har ikke skrevet digte siden den dag, hvor sms'erne på mors telefon smadrede mit liv. Det er, som om en mørk skygge er kravlet ind i mig og har slukket mit indre lys, efter hun flyttede i sidste uge. Jeg sagde ikke farvel til hende. Alle de sårede og bange tanker, jeg i forvejen havde svært ved at styre, eksploderede, da vi alle fire sad omkring spisebordet, og hun fortalte, at hun og far var blevet enige om at gå fra hinanden. Jeg stirrede først på hende, så på ham, og så på hende igen. Jeg husker svagt, at hun fortalte noget om en lejlighed 40 kilometer væk, som hun skulle bo i, og noget med, at vi selvfølgelig stadig var en familie, bare på en anden måde nu. Hendes ord forsvandt i larmen fra den indre stemme, der råbte til mig, om jeg var klar over, hvad konsekvensen af det, jeg havde gjort, var. Jeg måtte væk. Væk fra dem alle tre. Væk fra huset. Væk fra min samvittighed, der skreg mig i hovedet midt i tavsheden omkring bordet. Da jeg fem timer senere vendte hjem, var mor flyttet ud, samvittighedsknuden var flyttet ind, og intet har været normalt siden.

“Du stener totalt!” råber Magnus ind i mit hoved og skubber til mig.

Hans puf får mig ud af mine tanker, og jeg må synke et par gange for ikke at lade tankemylderet overvælde mig igen. Det er trods alt Noras dag.

“Drik nu noget, for fanden! Hvorfor er du så kedelig?”

Kedelig.

Måske plejer vi at kalde hinanden kedelig, når nogen ikke drikker. Misforstået. Respektløst. Det forstår jeg nu. Hvis bare han ville lade mig være.

“Jeg drikker også,” forsvarer jeg mig og kigger ned i mit tomme papkrus.

“Klart,” siger han, tager en tår af sin øl og hælder resten af den ned i mit krus.

“Jeg vil sgu da ikke drikke dine klamme rester, du har spyttet i!” udbryder jeg.

“Hvorfor fanden er du så sur?” Han sender mig en grimasse, der signalerer, at han lige nu synes, jeg er en idiot. Så vender han ryggen til mig og går hen til de andre.

Sur.

Kedelig.

Jeg føler mig som et forfærdeligt menneske, og det får tårerne til at vælde frem i mine øjne. Jeg vil ikke være sådan her. Vil ikke reagere, som jeg gør, men alt i mig føles ude af kontrol. Asger ser det og er straks henne ved mig.

“Er du okay?”

“Magnus er bare en idiot,” snøfter jeg.

Han siger ikke noget. Sender blot sit blik rundt i teltet, som om han leder efter noget, der kan få mig på andre tanker. Nora danser hen imod os og begynder at sno sin krop op og ned ad min. Presser nærmest sine bryster helt op i hovedet på mig.

“Kom nu!” råber hun. “Dans med mig! Vær glad!”

Jeg kan ikke holde det ud. Ikke larmen, ikke menneskene, ikke Noras lugt af alkohol og hendes nærhed. Det trykker i min pande, og jeg kan ikke finde ro – kun mærke et indre stormvejr, der er under opsejling. Jeg vil blive til festen, som den jeg var. Flygte, som den jeg er, men jeg aner ikke, hvor jeg skal flygte hen. Jeg savner mig selv og Nora og Asger og hele mit liv, som det var, før vi blev studenter. Jeg savner det hele så meget, at jeg næsten får kvalme. Jeg skubber hende fra mig og baner mig vej forbi de mange mennesker og ud af teltet. Jeg har brug for luft. Akut brug for at komme væk fra det hele.

“Hvad sker der?” råber hun efter mig. “Hvad er der galt med dig?”

Asger følger efter og lægger sine arme omkring mig, da vi kommer ud i haven.

“Hvad så?” spørger han, mens han holder mig ind til sig. Han virker bekymret, men alligevel er der noget i hans stemme, der fortæller mig, at han langt hellere vil være på dansegulvet med de andre, end herude sammen med mig.

Jeg trækker på skuldrene, mens tårerne presser sig på.

“Kom nu med ind og fest. Det er den sidste fest, hvor vi alle sammen er samlet, og Nora har købt pissemeget sprut. Det bliver sjovt.”

“Jeg kan bare ikke holde det ud,” siger jeg. “Alle er så glade og fulde og ...”

Asger sukker dybt.

“Hør nu, mine forældre er også skilt, og alt det der med, at man er ked af det og sådan noget, det går over. Man bliver glad igen, og det hele ordner sig, og nu skal vi to have nogle shots. Kom nu med ind igen.”

Han knuger mig ind til sig, så hårdt, at jeg næsten kan mærke hans hjerte slå mod mit.

“Kan vi ikke bare tage hjem til dig?” spørger jeg og skæver ind mod teltet, hvor Noras fætter danser på en havestol, hvor benene er ved at knække.

“Ej, det ... Det er jo din veninde, og hun skal ud at rejse. Kan du ikke bare prøve at finde dit festhumør frem for hendes skyld?”

Festhumør?

Jeg slår ud med armene.

“Seriøst? Det handler jo ikke om, at jeg ikke er i festhumør, vel? Det handler om, at mit liv er smadret, og det eneste, jeg kan lige nu, er at tude, men det er der åbenbart ingen, der forstår.”

Han kører en hånd gennem sit hår og sukker igen. “Okay, men hvis du gerne vil hjem, så sig til Nora, at du er blevet dårlig eller syg eller sådan noget. Du kan ikke tage hjem uden en ordentlig grund.”

En ordentlig grund?!

Mine forældre skal skilles.

Min mor har løjet for os i flere måneder.

Min far er helt ved siden af sig selv.

Min lillesøster er knust.

Jeg har konstant ondt i maven af bekymringer.

Jeg sparker til en sten i græsset, som ikke burde være der. Det er tydeligt, at Noras forældre har gjort ekstra meget ud af haven i anledning af hendes fest. Blomsterbedene er prangende. Fliserne er ordnet for småsten og ukrudt. Græsset står snorlige. Ingen mælkebøtter, ingen tidsler. Kun én lille lortesten, der ødelægger det hele, ligesom jeg selv gør.

“Kan du ikke bare tage med mig?” spørger jeg og forsøger at synke klumpen i halsen. Det får min stemme til at lyde halvkvalt. “Please, Asger? Jeg har ikke lyst til at være alene. Jeg har brug for, at du er hos mig.”

Han åbner munden for at sige noget, men i det samme dukker Nora frem i teltåbningen. Asger ser afventende på mig.

“Jeg er ked af det, Nora ...” begynder jeg.

“Ej, Anna, du går ikke nu!” afbryder hun og ser chokeret på mig. “Helt seriøst, så er du fandeme tarvelig, hvis du skrider nu!”

“Jeg kan ikke ... Jeg er ikke ...” Tårerne vælter frem.

“Jeg ved godt, at dine forældre skal skilles og alt det, men come on! Jeg rejser lige om lidt, og du har fandeme lovet mig, at vi skal være på floor hele natten!” Hun hæver øjenbrynene og lægger armene over kors. Skuffelsen og vreden står malet i hendes ansigt, for jeg skulle have været den sidste til at gå hjem fra hendes fest. Nu bliver jeg den første.

“Undskyld, men jeg kan ikke. Ikke i dag,” siger jeg og giver hende et kram, hun ikke gengælder. “Jeg håber virkelig, at Seattle bliver fantastisk.”

Jeg vender ryggen til hende og forlader den perfekte have. Bag mig kan jeg høre Asger sige, at han nok skal tale mig til fornuft,

og at vi kommer tilbage til festen. Det får mig til at græde endnu mere, men det er hverken på grund af det, han siger, fordi mine forældre skal skilles, eller fordi jeg ikke skal se Nora i et halvt år. Det skyldes erkendelsen af, at Noras og mit venskab nu også hører til kategorien af ting, jeg har ødelagt.